

Krøgg 15te,

Kjære ! Er jeg virkelig dees
Ven, kæd mig da alle
mesther, noget jeg hverken
er eller vil være. Mestrene
er de uæne døde — og jeg
lever, lever fort øje efter
noget, jeg aldrig finder,
det er min lykcke og min
— lykcke som kunstner og
menneske. I dees Fri
så jeg det Skønneste, jeg
har set i mit liv, men
— dees Brude, så har
de end er mig, fort
håndnattet det det Viduen-
dehje, jeg lark i den Fri.
Hvorfor ? Er de bange ?
Eller har de ingen Tillid
til mig ? Det er jo sandt,

hvorfra skæde de ha dem, da de
ikke kjendes mig. Og dog tror jeg
på dem uden at kjende dem. Dem
mig ikke demme Tro! Eller tag
jeg Lejl? Var det virkelig blot
Harmonierne? Nej, nej, de
søgte Fri forresten så uendelig
meget mere. Hvit forunderlige
Øjeblik, da jeg sagde: Er
det muligt? Og de svarede
ikke. Men de så — så på mig
længe, længe, med et Blik
som var et eneste saligt
ja, — dette Øjeblik er
jo ingen Indbildning, det
har virkelig eksisteret!
Sig mig da blot need et
eneste Ord, at dette Blik
ikke løj, at jeg må få lov
til at læse mellem Linjerne
i dens Brev, tro på det, som
jeg så gerne vilde, det skulde
stå — men som ikke står
der! Sig mig end blot need
et lidet „Ja“ i et Hjørne

af Brevet! Thi på denne Maade
må jeg tænke det ikke bliver
ved. Jeg holder det ikke ud,
Hvert Brev vil koste mig,
og det kan De ikke ville,
Men - siger De det ikke, - så
forstår jeg - - - og de er
der ikke mere. Da vil jeg søge
at glemme og i min Kæmpe
have mig op over det, de
kælder "alle Sorgen og Tunge
Tanker." Og så skal de til-
give mig, at jeg et Øjeblik
kunde misforstå et et for
omt - - - Kiudeblik.

De ser, det stormer i
mig. Men lad storme! Har
jeg været det forrige Brev, kan
jeg være dette. Jeg er en
Ensom og de var bleven
min hede Venner, det er
den hele forklaring.

Og så farvel, Lyne!
Godt fra mig hilsend

Kelsener, dog - ikke omringet
af dejlige Harmonier, men
af et endnu dejligere ^{! Hab}
om det hele "Ja".

Lov mig som nådt:
Hvad.

Og så lad os dette!
Dynen Trede må
se hvor længe, ikke
M. O., samejse
Sympati i - med her
for kunde. Lov mig dt!
Men helt kunde og Tak
kunde for Svarene, som i
tro, hun vil kunne synge så
skjært, at i vil høre et gult
Taktbånd. Hvor skade, at
i ikke er der! Nu, hvem ved,
en anden Sang?

Sig kunde, at "da lod det"
må være Johnsons lege til Fleet,
og ikke de mindre, som det
dejlige står i Klaverudgaven.
Hvarken Sky eller Trille lod Sangen ^{ave}
"må være et emne pp, ad den nøjagtighed